

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό Φρ. Χρ. 10

20 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 20

ΠΟΥΛΕΤΑΙ: Στα κισκία της Πλατείας Συντάγματος, Όμοιοις, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Όφθαλμιατρείον) Σταθμού Έπογειού Σιδηροδρόμου (Όμοιοις) στο καπνοπωλείο Σαρρή Πλατεία Στουρνάρα, Έξ' άρχαις και στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.

Η συντρομή του πληρώνεται μπροστά κλείνει για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ

Ξυπνήσανε πάλι, ύστερ' από την καταστροφή της «Έλπίδας», κι άρχισαν να λαβαίνουν «δραστήριο» μέτρα για τοίς σκυλοπνίχτες των άπολιτικών έταιριών. Έτσι έγινε κι άλλους. Έπιθεώρηση βαποριών, έμποδισμός ταξειδιών, διαταγές νάλλαχτούν μηχανές, να έφοδιαστούν με βίαιες και σωσίβια, κακό και φασαρίες, φωνές, κ' ύστερ' από λίγο ένα πούφ! καθώς πάντοτε.

Τά βιπόρια ταξειδεύουνε με χαλασμένες μηχανές, δίχως βάρμες και δίχως τάλλα τα χρειαζόμενα, οι διαταγές ξεχνιούνται, οι άρμόδιοι παραδίνονται στον μακρό ένο τους και —καμωρώστε τάποτελέσματα.

Παντού και πάντοτε—στο Ρωμαϊκό, μαθές!—τά ίδια. Σε κάθε δουλιά μας, σε κάθε μας υπόθεση, «Αμα συμβεί κανένα κακό, άνοίγουμε τά μάτια μας, μα για μια στιγμή—για να τά ξανασφαλήσουμε άμέσως.

Τι να τάραδιάζει κανένας ένα ένα; «Όλοι τά έξερουμε κι όλοι τά λέμε. Τούτο μοναχά και φτάνει: Με την άνεμυλιά που δείχνουμε στο ζήτημα των βαποριών, δεν παίρνουμε μονάχα κόσμο στο λαμό μας, μα ρήχνουμε στο βούρκο και το γόητρο του ναυτικού μας του έμπορικού. Θαρρείτε πως, άν γίνουν ένα δυο τέτια σαν της «Έλπίδας», θάχει το κουράγιο ο Κωνσταντινουπολίτης ή ο Άσβανίτης ή ο Άλεξαντινός ή όποιος άλλος δικός μας από το Έξωτερικό, όσο πατριώτης κι άν είναι, όσο κι άν έχει τη διάθεση να υποστηρίξει δικό του πρᾶμα, να ταξειδέψει με Ρωμαϊκό καράβι, σαν ξέρε πως έννιακόσια στα χίλια έχει φόβο να πνιγεί;

Καλός κι ο πατριωτισμός, μα κοιτάζει κανένας και για το τομάρι του. Και γι' αυτό θέλουμε να πούμε, πως αυτή ή περίφημη έλιτροπή που έπιθεωρεί κάθε χάρη φεγγαριού τα καράβια, να είναι παντοτεινή και να μη σταματούσε ποτέ τη δουλιά της. Είπαμε πως δεν πρόκειται μονάχα για το κόσμο που άδικοχάνεται, μα για το ναυτικό μας που κάθε λίγο και λιγάκι κουρελιάζεται.

ΝΑ ΓΙΝΕΙ!

και δεύτερο Πανεπιστήμιο με τους παράδες του Δόμπολα. Συμφωνάτατοι. Και να βγάξει κι αυτό έπιστήμονες με το τσουβάλι και να γεμίσει τη Ρωμισούνη απ' άκρη σ' άκρη με γιατρούς και με δικηγόρους, που να κυνηγάνε όχι πελάτη με το ντουφέκι—άφου πελάτης δεν θά υπάρχει, μα και βγούνε δλ' οι Ρωμιοί έπιστήμονες—μα ο ένας τον άλλου.

Και το Πανεπιστήμιο το δεύτερο να γίνει στην Κέρκυρα, ή όπου άλλου, μα όχι και στην Άθήνα, καθώς προτείνανε μερικοί. Ένα μᾶς φτάνει έδώ, για να σιγυρίσει τη μισή Ελλάδα. Το δεύτερο να δουλέψει για το σιγύρισμα της άλλης μισής, κ' έτσι τ'όνα από δω και τ'άλλο από κει θά τά καταφέρουνε μια χαρά και—ποιός ξέρεις—μπορεί να βάλει ο καλός Θεός το χέρι και να φάει τ'όνα τ'άλλο κ' έτσι να γλυτώσουμε μια και καλή κι από τά δυο

ΚΑΠΙΟΣ

λοχίας—γειά στα χέρια του!—έδωσε την προπομπή άπάντηση στον άρχιλογά κ. Φιλάρετο για κάπια του συνταγή «πρὸς κατασκευήν στόλου» που κάπου δημοσίεψε.

Ό λοχίας, θαρρετά και ξάστερα, είπε στο ν κ άρχιλογά πως ή καλύτερη συνταγή για να φτιάξουμε καράβια είναι νάνοίξουμε όλοι τά πουγγιά μας και λόγου του, κύρ Φιλάρετε, μονάχα το στόμα σου άνοιξες και ταμπουνάζς συνταγές.

Δεν ξέρομε πως τήνε βρήκε αυτή την παληκαρήσια άπάντηση ο κ. Φιλάρετος, μα έλπίζουμε να παραδέχτηκε κι αυτός, κι άς μη βγήκε να το μολογήσει, πως τ'όγγά θέλουμε μ'οργιά για να βαρτούνε και τά καράβια παράδες για να γίνουνε.

ΣΑΝ ΕΡΘΕΙ

ο κ. Μαρασλής με το καλό έδώ, να μη θαρρεθεί να κάνει μια βόλτα στα δυο τρία καλά βιβλιοπωλεία μας και να ζητήσει να τότε κατεβάσουνε κάτω στις άποθήκες τους.

Έκει θά δει σε σωρούς, σκονισμένους κι άραχιασμένους και σκοραφαγωμένους τους τόμους της Βιβλιοθήκης που ξόδεψε τόσους παράδες για το τύπωμά τους και τόσο ένθουσιασμό άδικα.

Άν κάνει την έπίσκεψη αυτή ο κ. Μαρασλής κι άν κουβεντιάσει μ' ένα δυο ανθρώπους με γερό κι όχι με δασκαλομουχλιασμένο μυαλό, θά δει τι καλό μεγάλο μπορούσε να κάνει στο Έθνος άν ξόδευε τά μισά, και λιγώτερ' άκόμη λεφτά απ' όσα ξόδεψε, και τύπωνε άνθρωπινά και χρήσιμα για τους Ρωμιούς βιβλία, ύποστηρίζοντας έτσι και την άληθινή φιλολογία μας.

Ένας από τους πρώτους δηγηματογράφους μας, ο Παπαδιαμάντης, χρόνια τώρα άκρτεράει τον Μαρασλή του για να του μαζώξει σε βιβλία τά σκορπισμένα δῶ και κει έργα του.

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ

Ζήτημα που άπασχόλησε την έβδομάδ' αυτή τής λογίους μας ήτανε ο διορισμός του Γραμματέα του Βασ. Θεάτρου. Γράφουμε Τρίτη βράδυ και δεν μπορούμε να ξέρομε άν ίσια με σήμερα, που διαβάσετε το «Νουμά», λύθηκε το ζήτημα και διορίστηκε Γραμματέας ο άπόστρατος κριτικός κ. Τέλης Πετσάλης, που ίσια με την Τρίτη το βράδυ είχε τις περισσότερες έλπίδες.

Υποψήφιοι για την θέση αυτή παρουσιαστήκανε πολλοί, όλοι με τά ίδια προσόντα: Ό Ενόπουλος, ο Τσοκόπουλος, ο Κουρούπης, ο Μουχλίδης και δεν ξέρομε πόσοι και ποιοί άλλοι άκόμα. Μα σαν άποτύχανε, μαζωχ-ήκανε όλοι στο Ζαχαράτου κι άρχινήσανε να βρίζουνε το Ιασιλικό, έξόν από τον Κουρούπη, που με ύστεροβουλία ο άλιτήριος, δεν άνοιξε το στόμα του, έλπίζοντας πάντα πως άφου άπότυχε ως Γραμματέας, μπορούσε καμιά μέρα να πετύχει και να γίνει Δραματέας του Βασ. Θεάτρου—ήγουν να μπορείς να παραστήσει τον περίφημο Σαχλασάρ και τ'άλλα πενήνταδυο δράματά του σ' αυτό.

ΔΥΟ

φημερίδες την περασμένη Τρίτη, το «Άστρ» και το «Σκρίπ», καταγγείλανε τις «Άθήνες» πως τους κλέβουν με περισσή μπερμπαντιά τά τηλεγραφήματα.

Δεν άπορήσαμε καθόλου γι' αυτό. Συνειθισμένα πράματα. Κι άλλη φημερίδα—άν όχι κι άλλες—έκανε το ίδιο, κι άλλη θά το κάνει αύριο. Ό τόπος, βλέπετε, που θέλει να μορφώσει την κοινωνία, καταντάει να μένει ο ίδιος άμόρφωτος.

Ή μᾶς πείτε τώρα. Μα δεν πέρασε πολύς κείρος που οι «Άθήνες» καταγγείλανε έναν δικαστή πως τους κράτησε μια συντρομή και χαλάσανε τον κόσμο για το «φοβερό σκάνδαλο» που στο τέλος άποδείχτηκε και οκτανταστικό.

Κι αυτό από τά συνειθισμένα. Μερικοί δημοσιογράφοι μας δε τ'όχουν για τίποτα να κουρελιάσουν έναν άνθρωπο, άρκει μονάχα με το κουρελιασμα αυτό να κάνουν θόρυβο ή ναυξήσουνε λίγο την κυκλοφορία του.

Ήθικός ο σκοπός, βλέπετε.

ΜΗΔΕΙΑ*

Ποιητική μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΤΙΑΛΗ

(Συνέχεια)

Χορός: (άπελπισμένοι πιά να σωθούνε)
'Από πέτρα θε νάσαι ή από σίδε-
ρο πλασμένη, ω άθλία, άφου έσύ
Με το χέρι σου, ω μοίρα σου! παίρνεις;
Τών δικών σου παιδιών τη ζωή!
Μια μονάχα έχω άκούσει γυναίκα
Μια και μόνο από χρόνια πολλά,
Την Ίνώ που οι Θεοί την τρελλάναν
Κ' ή γυναίκα του Δία ή Θεά,

Σαν την έκανε νάβγη απ' το σπίτι,
Φρενιασμένη να τρέχη στη γή,
'Από άπόκρημο πέφτει άρογοιάλι:
Τά παιδιά της να πνίξη ζητεί...
Μα μ' εκείνα άφανίστη κι αυτή!

Πώς μπορούσε στο νοῦ του να βάλη
Τρομερώτερο φόνο από μι' άλλη;
'Ω γυναίκε κρεβάτι σε μύρια
Πώς τον άνθρωπο βάζεις μαρτύρια!

ΜΕΡΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΙΑΣΟΝΑΣ: (Ήρθε με πολλούς ανθρώπους του)
Γυναίκες, που στεκόσαστε κοντά σ' έτούτο
Τό σπίτι, άκόμα ή Μήδεια ή κακούργα μέσα
Είνε ή μήπως έφυγε; Γιατί εκείνη, μόνο
Στά τρέσαθ' άν κρυφτεί της γής ή στην αϊθήρα
Τετράψηλα με φτερωμένα το κορμί της

* Η άρχή του στο 108 φύλλο του «Νουμά»